

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 118.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939727552/facsimile.pdf> (tilgået 28. november 2021)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Viggo og Minona hilste hinanden med taus Forlegenhed, skjøndt hver for sig vilde givet Guld og grønne Skove for at vide et Par passende Ord, der kunde forandre Situationen uden at forraade en eneste af de Tanker og Følelser der gennemstrømmede dem. Uvilkaarligt boiede de sig begge for at samle Roserne op, men hvor langsomt det end gik, hvortidt en Blomst faldt paa Gulvet igjen, fik denne Beskjæftigelse dog Ende, og Minona saae saa forvirret ud da hun reiste sig af sin knælende Stilling, som om hun kun tænkte paa Leilighed til snarest muligt at slippe ud af Stuen. Helene gjorde denne Bemærkning i sit stille Sind og sagde strax: »Lad os faae de Blomster sat i Vand inden de visne, og dæk saa Cafébordet i Cabinettet! din Broder har reist langt idag, vi maa ikke lade ham vente forlænge!« – Med et taknemmeligt Blik, og Ietret Hjerter ilede den unge Pige ud til sine Forretninger, og Viggo blev alene med sin Stedmoder.

Lykkeligvis besad Helene et sandt kvindeligt Talent til at jævne enhver Ubehagelighed og hæve enhver Forlegenhed, denne Trylle-magt til at løse og binde Stemningen, som kun findes der hvor en overlegen Aand er forenet med et kjærligt Hjertes bestandige Omhu for Andre: Hun var selv forlegen ved denne Sammenkomst! Bevidstheden om de Tanker hvormed Viggo nærmede sig hende, drev Blodet op i hendes Kinder, thi skjøndt hun i sit Hjerter tilgav Aagesens Søn den Uret han gjorde hende, kunde hun ikke *glemme* den. Men da hun saae at Forlegenheden blev støst paa hans Side – selv en mindre hurtig og sikker Opfattelse end Helenes, vilde det ikke have undgaaet! – tænkte hun kun paa at han var hendes Gjest og Minonas Broder. Man priser med god Grund den Evne at kunne tale »om nogets«; men skjøner man ogsaa altid nok paa den Evne i rette Tid at kunne tale om ingenting? – Viggo paaskjønnede den for første Gang i sit Liv da Helene med en Lethed og Livlighed som om intet var forefaldet mellem dem, indlod sig i en Samtale med ham om ligegyldige Ting. Han modtog med en Slags Erkjendtdighed denne foreløbige Neutralitet, hvori han efter Behag kunde forberede sig paa Fred, eller ruste sig til Strid, thi han maatte indrømme at det havde været let for Helene at gjøre sin øieblikkelige Scier til et Nederlag for ham. Og da Samtalen tog en interessantere Vending idet den berørte fælleds Venner, og forberedte ham paa